

Intervju/ Anja Šimpraga, zastupnica SDSS-a: Vrijeme je da se zaključi rat, očito se probudila svijest jednih i drugih...

Anja Šimpraga (foto TRIS/G. Šimac)

[Davorka Blažević](#) • 21/08/2020 u 17:13 •

Sviđa mi se 198 Po

Magistrica agronomije, Anja Šimpraga, 33-godišnja sabrska zastupnica SDSS-a i donedavna zamjenica župana šibensko-kninskog, političarka je nove generacije koja je svojim prvim istupom u Hrvatskom saboru, uoči obilježavanja 25-te obljetnice Oluje, postala nezaobilazna medijska top-tema. Nimalo slučajno, jer Anja se odlučila stati za saborsku govornicu i iz diskursa osmogodišnje djevojčice koja je s roditeljima, tijekom Oluje, u koloni napustila Knin, ispričati svoju životnu priču koju nosi i kao svoju najveću traumu. Oluja je obilježila njezino djetinjstvo, njezino odrastanje. Nije znala ni kuda idu, a ni zašto, taj put, kako je rekla, nije imao ime, a niti je vodio tko zna kamo. U nepoznato, neizvjesno, daleko...

U Knin se vratila 1999., tu je završila osnovnu i srednju školu, potom Agronomski fakultet u Zagrebu i, s diplomom, se vratila kući. U Raškoviće kod Knina, gdje je živjela s roditeljima sve dok se nije udala i preselila u Radučić, kod obitelji supruga, gdje živi i danas, sretna što može uživati u mirnoći i nepatvorenosti toga bukovičkog sela između Knina i Kistanja, odakle joj, kako sama tvrdi, baš ništa nije daleko, a sve se čini jednostavnije i naprosto- sretnije.

S Anjom smo razgovarali kad se medijska prašina koju je podigla polako slijegala, kad više nije bila prva vijest i kad joj više nije bila prva briga kad i kako odgovoriti na sve pozive s portala, iz novinskih i TV kuća. Sjele smo pod ugodnu sjenicu obiteljske kuće Šimpraga u Radučiću, gdje živi i pustile da riječi nekako same teku. Bez pritiska, bez

kalkuliranja i neugodnog isljedničkog novinarskog garda. I one su potekle, klizile, nizale se, i gotovo neprimjetno progutale više od jednog sata. Imalo se što reći...

Anja Šimpraga (foto TRIS/G. Šimac)

-Dijeli nas tek koji dan od odlaska dvaju potpredsjednika Vlade u Grubore i Gošć, vašeg kolege Borisa Miloševića i HDZ-ovog Tome Medveda. Bilo je govora da će i predsjednik Republike Zoran Milanović s njima. Što znate o tome, kad se ide, i tko ide?

Za koji dan ćemo sve znati o dolasku i obilježavanju. Čekalo se na povratak s godišnjih odmora i sam početak rada Vlade. Govora jeste bilo da će predsjednik u Grubore, a premijer u Varivode. Vidjet ćemo. Idemo u selo Plavno i zaseok Grubore, položiti ćemo vijence i pokloniti se žrtvama. Komemoracija će se održati 25. kolovoza. Ministar Tomo Medved dolazi u Grubore i Plavno. Spominjalo se da će doći i predsjednik Zoran Milanović, ali svi čekamo potvrdu dolaska i očekujem da će nam, ovdje na terenu, javiti same detalje. Mi smo spremni.

-Što mislite, koliko može pomoći položaju srpske zajednice u Hrvatskoj to što imate potpredsjednika u Vladi?

Boris Milošević je potpredsjednik Vlade za društvene djelatnosti, ljudska i manjinska prava, i ja mislim, a znam kako je dobar operativac, da će biti vrlo uspješan. Ali, najbitnije je da ima pravu informaciju s terena. Kad ima pravu informaciju, a pošto se bavi tom problematikom i sada, puno toga zna, i sigurna sam da će uspjeti. Naravno, ukoliko i sama Vlada pokaže interes, a mislim da hoće jer je vrijeme da se sva ta pitanja rješavaju.

-Prije Miloševića potpredsjednik u Vladi iz srpske zajednice je bio Slobodan Uzelac koji je bio zadužen uglavnom za školstvo. No, njegovim imenovanjem za potpredsjednika nije se puno toga promijenilo za srpsku zajednicu...

Da, najviše je bio angažiran oko školstva, i ima ljudi koji dandanas pričaju o tome, ali mislim da bi se Boris, uz obrazovanje i kulturu, morao najviše posvetiti infrastrukturi, jer su to stvarni i veliki problemi. Moj prvi govor u Saboru je bio takav kakav jeste, ali kad započne zasjedanje voljela bih pričati o problemima na terenu kao npr. iz Podinarja gdje živi jedna obitelj s troje djece koja idu u osnovnu i srednju školu, i kad krenu kiše i bujice, auto ne može proći, a djeca ne mogu do škole. Na tome ćemo, u suradnji s Hrvatskim vodama i gradom Kninom,

ozbiljno poraditi. Eto, o takvim bi problemima voljela pričati, da ljudi čuju o tome, i da se takvi problemi rješavaju. Nakon 12 godina u selu Radučić, a dijelom i u Mokrom Polju, završena je vodovodna mreža, tu je postavljen hidrant i sad ide tehnički pregled a nakon toga Šibenski vodovod preuzima objekte od jedinica lokalne samouprave i oni će nam staviti brojila ispred svakog dvorišta, a mi trebamo onda uvesti vodu u kuće. Od robnih rezervi Ministarstva gospodarstva smo dobili cisternu, i Kistanje, Biskupija, Ervenik i Civljane imaju cisternu i DVD nam dovozi vodu, tako da mogu reći da nitko nije bez vode, ali svima bi bilo drugačije kad bi imali vodovod. Žali mi se svojevremeno jedna žena:- Ja nemam vode.

A ja joj odgovorim: Pa šta da vam kažem bako, radimo na tome, nemam ni ja, bit će. – E, da znaš, odmah mi je lakše kad si i ti bez vode- veli mi ona. U biti, svima nam je teško, što će žena.

– Milošević je bio u Kninu, Pupovac je najavio odlazak u Škabrnju, sve to ima svoje simboličko značenje, i može biti korak ka novom i sretnijem vremenu. Vjerujem da Borisu nije bilo lako?

Sigurno nije. Poznajem Borisa već duže vrijeme, i on je čovjek koji voli raditi, znam da je vrijedan i znam da hoće . Nije mu bilo jednostavno s obzirom na njegovu životnu priču, oca koji je bio u HV-u, i baku koja je ubijena u Oluji, i taj dan otići u Knin, kad su na njegov račun iz Srbije stizale svakakve uvrede i optužbe, za to je trebalo snage. Ali on se ponio dostojanstveno. To jesu geste, ali jeste i napredak, a nakon svega treba raditi na konkretnim problemima i onda će ljudi biti svjesniji onoga što je ovih dana učinjeno i zašto.

Anja Šimpraga (foto TRIS/G. Šimac)

– Trebalo je godina i godina dok netko iz hrvatskog državnog vrha nije došao u Varivode. Prvi su to učinili bivši predsjednici Stipe Mesić i Ivo Josipović, a prije toga godinama nitko...

Ne treba više dizati tenzije, trebamo stvarno stati na loptu i gledati kako ćemo dalje. Što nam je samo ova korona napravila, zaustavila je u jednom trenutku sve. Pa tko se tome nadao?! Blokada na svim poljima. I da nas bar to opameti. Ali, teško...

-Neki misle da nije trebalo ići u Knin bez konzultacije s Beogradom. Zar nije normalno da vi koji živite ovdje sami odlučite što ćete činiti, jer vi ćete i ostati ovdje, pa se konzekvence svakog vašeg poteza reflektiraju prije svega na vas i vaš život ovdje?

Bilo koja poruka mržnje, da li dolazila iz Beograda ili iz Zagreba, tko je u problemu? Uvijek smo to mi, srpska zajednica, i uvijek smo mi oni kojima svi hoće propovijedati što i kako trebaju činiti. Prošlo je 25 godina i ovo je dobro što se napokon napravilo. I što god ljudi mislili, a Borisu su čak govorili da više ne bi trebao doći u Srbiju, ja mislim da će na kraju situacija biti takva da će potpredsjednik Vlade Milošević i klub zastupnika puno toga dobrog napraviti i da će ljudima biti žao što su uopće tako razmišljali. Boris nije išao u Knin slaviti. Poruke koje su poslone, poruke su mira, uravnotežene, pomirljive, sve onako kako bismo samo poželjeli. Ljudi koji mi i nisu tako bliski rekli su : Pa, Anja, stvarno je bilo vrijeme, vrijeme za poruke mira. Tako da se iskreno nadam da je ovo zalag za budućnost, ali za budućnost svih nas, da napokon možemo normalno živjeti.

-U studenome, doći će i Dan sjećanja na Vukovar. Hoćete li otići tamo?

Kad prođe Plavno, Grubori, Varivode i Gošić, onda će se i po tom pitanju razgovarati. Kad se već sve pokrenulo, zastupnik Bojan Glavašević rekao je da bi bilo vrijeme da se zajednički ode u Vukovar i da se pokloni žrtvama, baci vijenac u Dunav i za vukovarske Srbe. Vrijeme je da se konačno zaključí rat, a da se mene pita, to bi bilo zaključeno odavno. Očito se probudila svijest jednih i drugih...

-Vaš je prvi zastupnički govor u Hrvatskom saboru izazvao nevjerojatnu medijsku pažnju. Preko noći ste postali politička zvijezda, da tako kažemo. Pustili smo vas na miru neko vrijeme da se od novostečene popularnosti odmorite, i sad, s ove distance, recite, kako ste sve to proživjeli, je li vam možda žao što ste onog dana u Saboru progovorili javno o svojoj percepciji Oluje?

Nema razloga da mi bude žao. Bila je prilika da se o tome progovori i ja sam na dječji način, iz perspektive 8-godišnje djevojčice, ispričala kako sam sve to doživjela. Bilo je i loših poruka, ružnih reagiranja, ali mene je radovalo sve ono pozitivno što su mi ljudi govorili, ili me zvali da mi kažu kako je dobro da je napokon netko to ispričao, a drago mi je i što mi se javilo nekoliko mojih vršnjaka koji su 1990- 1991. otišli u progonstvo i koji su s odobravanjem dočekali da netko napokon normalno priča i o tome. I idemo više živjeti. Svi zajedno, kako i inače ovdje živimo.

Anja Šimpraga (foto TRIS/G. Šimac)

-Ljudima je vaša priča uglavnom "dobro sjela"...

Da, mora se priznati. Nisam očekivala da će to ljudi primiti na takav način, ali kad sam završila taj govor i izašla sa sjednice, počeli su me svi zvati, a ja nisam pojma imala gdje se nalazim. Bilo mi je samo na umu: Ajde Anja svojoj kući...

-A što je ona mama rekla nakon tog govora?

Ona se ne može s tim nikako pomiriti.

-Kćer političarka. Ne sviđa joj se taj publicitet, skretanje pažnje na obitelj?

Roditeljima nikada nije jednostavno gledati kako se njihovo dijete napada ili proziva. Nekada su Sabor i politika predstavljali nešto sasvim drugo. A danas kad vidite što ljudi tamo govore i kako govore, kako se ponašaju, razumnog čovjeka bude i sramota. Ja pokušavam nešto promijeniti, možda pokazati da ima i normalnih ljudi, pa ćemo vidjeti da li ću u tome uspjeti. Ali sve ovo nisam očekivala.

-Bilo je puno reakcija, pozitivnih i negativnih. Je li vam netko i prijeto, vrijeđao vas?

Pa bilo je svega, od "kurve srpske, četničke", pa nadalje, svega. Ali, nikad nisam čitala komentare ispod tekstova koji su objavljeni, ispod intervjua koje sam dala. To sam naučila još kad sam postala zamjenica župana, jer i onda je bilo svega, pa su me čak proglasili snajperisticom. Tako da uopće ne želim davati značaj tome, ja zlo ne želim nikom, ne želim negativnu energiju oko sebe. Koliko god to mogu izbjeći, izbjegavam.

-Kad ste izabrani za dožupanicu, preko noći ste postali "snajperistica", a sada ste bili "četnikuša", odmah su vas smontirali s navodnim kolegicama i kokardama...

Ja sam tu fotografiju vidjela ujutro, šalju mi ljudi poruku: Anja, evo tebe po portalima, po Facebooku... Računala sam, možda je neka moja slika skinuta s Facebooka, pa nešto na nju montirano. Međutim, ta djevojka uopće ne sliča na mene. Kontaktirali su me s Faktografa, tražili da im pošaljem nekoliko svojih fotografija da mogu reagirati, jer su oni Facebookov partner u suzbijanju dezinformacija na društvenim mrežama. Odmah su i sami primijetili kako se vidi da djevojka s objavljene fotografije nema nikakve veze sa mnom. Poslije sam pročitala da se djevojka koja je na slici javila, da živi i radi u Beogradu i da joj je žao što sam ja doživjela neugodnosti zbog nje. Baš nevjerojatno! I montaža se dade lako dokazati, kamoli ovakva podvala.

-Osim tih reagiranja, bilo je i onih iz srpske zajednice, govorilo se o nekakvom raskolu u SDSS-u zbog Miloševićevog odlaska u Knin, a oglasio se i predsjednik malo poznatog Saveza srpskih udruga, Dragan Crnogorac koji ove geste pomirenja i normalizacije hrvatsko-srpskih odnosa ne odobrava. Kako to komentirate?

Iskreno, nisam ni znala za taj Savez postoji. Dragan je bio član SDSS-a, ne znam... svatko zna što radi. Oglasio se vezano za odlazak Borisa Miloševića u Knin. Očito nije zagovornik racionalne politike i unapređenja položaja srpske zajednice.

Anja Šimpraga (foto TRIS/G. Šimac)

-Čuli smo vašu priču o Oluji iz prve ruke, od osmogodišnje djevojčice u izbjegličkoj koloni. Danas imate 33 godine, i kako danas gledate na Oluju?

Ovdje sam došla u šestom mjesecu 1999. godine, dakle prije 21 godinu. Ne mogu ni sama vjerovati da je toliko prošlo. Ovdje sam završila i osnovnu, i srednju školu, i fakultet, i cijeli moj život je ovdje, i stvarno, baš volim živjeti ovdje. Mogla sam živjeti i u Kninu, a ne u Radučiću, u sveskrovoj kući, ali volimo biti na selu i koliko god imam problema, kad dođem kući odmah mi je lakše. Zato što su mi tu ljudi koji me razumiju i odmah mi nekako padne teret sa srca, lakše je. Mislim da mi to i daje snagu, inače, da nemam njihovu podršku, vjerojatno ne bi to bilo to, ne bi bila ja. Mi smo tu, slobodno mogu reći, čitav život. Na početku, kad smo se vratili, bilo je problema, znate ono kad vas vršnjaci gađaju pračkom, a opet, bilo je ljudi koji su bili normalni i s kojima smo se družili, prijateljevali. U Kninu je puno miješanih brakova, ljudi moraju živjeti. Moji roditelji rade u polju, muče se, bore se. Čaća je uvijek govorio: Voli svoje, poštuju tuđe, cijeni svakog radnika i nemajte brige, sve će proći. I tako je u stvari i bilo. Ali, kad dođu dani Oluje, e onda se svi sjete Knina, isto kao i u 11. mjesecu Vukovara. I tad izbija mržnja. Prosto se začudim tome. I onda čujete i vidite “Za dom spremni”, pa crnokošuljaše, i to stvara jednu sasvim drugu sliku. Pretpostavljam da tu bude najmanje ljudi koji žive u Kninu, najveći dio ih dođe sa strane, iz cijele Hrvatske.

-Ove godine smo na obilježavanju 25-te obljetnice, po prvi put doživjeli da netko iz hrvatskog državnog vrha govori o dvije različite percepcije Oluje. Svi znamo da je to najveća trauma Srba u Hrvatskoj. Što mislite, ima li šanse da jednog dana Srbi i Hrvati zajedno obilježavaju taj dan na neki način?

Oluja ima dvije strane i one su potpuno različite, potpuno su različita gledišta. Ja sam tog dana otišla iz svoje kuće, isto kao što je moj vršnjak hrvatske nacionalnost početkom 90-ih otišao iz Drniša ili Knina. I ja taj dan ne mogu slaviti. Kako? Mislim da bih izdala i sebe i svoj narod ako bi slavila. Spoznatgi da samo trebamo naučiti poštovati jedni druge, sve žrtve, s jedne i s druge strane. I ništa više, ne treba tu puno rasprave ni polemike oko Oluje i svega toga. Krenemo li komplicirati i ono što je ionako komplicirano, kraja nam nema. Trebamo slaviti zajedničku budućnost. Bilo bi nam lakše svima. Zvuči naivno, ali ja vjerujem u izrečeno. Volim uvijek biti pozitivna i okružena pozitivnim ljudima, kako bi konačno nešto i napravili. A može se...

-Ipak, 25 godina nakon rata u brojnim povratničkim selima sa srpskim stanovništvom, gdje i s hrvatskim, do danas nije riješena osnovna infrastruktura, nema struje, vode, asfalta, ljudi žive u srednjovjekovnim uvjetima, na sramotu svih, pogotovo hrvatske države. A SDSS je u pravilu koalicijski partner vlasti. Kako to ?

Kad smo ušli u koaliciju s HDZ-om u prošlom mandatu, bilo je govora o elektrifikaciji i reelektrifikaciji i dobili smo savjetnika u HEP-u za to područje. Evo, baš jutros sam informirana kako, recimo, u Parčićima, napreduje projekt vezan za struju.

-Prije četiri godine su na pet povratničkih kuća u Parčićima, zaseoku Vukše , stavili solarne panele...

Tako je. Ali, gledajte, ima 20-ak zahtjeva za obnovu. Ustvari, njima su kuće obnovljene i samim time imaju pravo na priključak za struju. To je projekt koji iziskuje puno sredstava i vremena, a očekujemo da to dogodne bude riješeno.

Anja Šimpraga (foto TRIS/G. Šimac)

-Ali, zar to nije prekasno? Jer, kad smo 2014. bili u Parčićima bilo je 7-8 ljudi, a danas je u selu ostao samo jedan jedini čovjek...

To je, nažalost, istina. Ali, pesimizam nas neće odvesti daleko i uvijek ću reći da nije prekasno i da trebamo težiti da u one kuće koje su obnovljene ljudi dođu jer će imati barem taj osnovni uvjet za život, a onda treba rješavati put koji je jedva prohodan, i zatim jedno za drugim...

-Od razrovanog makadamskog puta koji vodi u to selo, preko neriješenog pitanja struje, vode, sve to nekako šalje poruku ljudima: Pa, gdje ćete vi, tu se ne može živjeti!

Ali znate kako tu tako i na područjima koja su brdovita, recimo u Plavnu, putovi se nasipaju, a kod prve kiše sve se odroni i bujica odnese. Jedinice lokalne samouprave odvajaju velika sredstva za nasipanje jer sve ne mogu asfaltirati. A to je često Sizifov posao.

Ako negdje imate 10-15 ljudi, logično je njima riješiti put. Nema toliko natječaja, općine nemaju neke prihode, nisu tako bogate da svima asfaltiraju i kako da ja onda objasnim onome tko nema asfalta da se to nije moglo?

-Pa svakako je teško objasniti da se to u 25 godina nije moglo riješiti!? Još je poraznije da su ta sela prije rata, mnoga još od 60-ih godina prošlog stoljeća, imala struju, da bi nakon rata bez nje ostala ...

Da, imali su struju. Dijelom je taj problem i posljedica teritorijalne podjele između Zadarske i Šibensko-kninske županije, a onda u skladu s tim i podjele nadležnosti. Mislila sam, kad čovjek ima dobru ideju i kad pošteno razmišlja i kad negdje dođe i to iznese, da će mu se zahtjev i ostvariti. Međutim, nije to baš tako, nažalost. Ali, neke se stvari ipak rješavaju. Recimo, ako idete preko Otona i prođete Čupkovića most, ostala je neasfaltirana dionica puta, a tim se putem izlazilo u Dragišće do kojih ni kola Hitne pomoći nisu mogla doći zbog razrovanog puta. Sada Županijska uprava za ceste taj dio puta upravo asfaltira. I to me raduje kao i niz drugih nerazvrstanih cesta koje se rade u skradinskom i kninskom zaleđu.

-Puno je nepravde bilo i u obnovi stambenih objekata. Neki su dobili kroz obnovu i kuće i stanove, neki nisu dobili baš ništa. Zašto tako?

Moja je baka ostala u našoj kući u Oluji, koju smo dijelili s još dva očeva brata, i kako je ona ostala, najveći dio kuće je sačuvan. Suprug i ja živimo 11 godina ovdje u Radučiću, gdje sam došla tijekom fakulteta. Mi nismo uopće tražili stambeno zbrinjavanje, iako kao mlada obitelj na to imamo pravo. Ovo je kuća koju je moj svekar 70-ih gradio, ali kat nije bio u funkciji. Nas dvoje smo bili u prizemlju i kad sam se zaposlila, digla sam kredit i onda smo počeli polako podizati i uređivati kat. Kad su me neki pitali zašto nisam podnijela zahtjev za stambeno zbrinjavanje, rekla sam: Pa, mi imamo kuću u Radučiću, a sutra kad moji roditelji više ne budu živi, pa tko će tamo živjeti, u Raškovićima. Neka dobije stambeno zbrinjavanje netko kome stvarno treba, kažem. A oni će na to: Pa ti nisi normalna! Ali, ne pada mi na pamet tako nešto tražiti. Bolje mi je biti mirna. To je zdravije.

Anja Šimpraga (foto TRIS/G. Šimac)

-Vaši se roditelji bave poljoprivredom? Nekada ste i vi s ocem odlazili na tržnicu prodavati povrće?

Ranije, dok smo sestra i ja išle u školu, nakon povratka iz Srbije, s ocem smo sadile kupus i okopavale, sve što je trebalo. Sestra je završila za farmaceuta, a ja za agronoma, i počele smo raditi, pa im više toliko ne možemo pomoći. Na pijaci sam još u šestom razredu osnovne škole prodavala s ocem sadnice. Znam otići i danas kad ćaci zatreba, ljeti kad je gužva, jer ne može sve sam stići. Prošle godine sam i uspijevala subotom otići na pijacu, ove godine nisam stigla zbog

obaveza. Meni je to uvijek lijepo. Znala su mi prije, dok sam bila mlađa, djeca reći: Pa, ti ideš na pijacu- čudeći se. Zar je to sramota? Pošteno radimo, i da imam priliku i opet bi s ocem na pijacu. Tamo se porazgovaram sa starijim ženama, izmijenimo lijepe riječi i svako proda ono što je mukom uzgojio! Moji roditelji rade jako puno, žive od toga, nas dvije su odškolovali time i još su nam priskrbili i vozački i ekskurzije, i fakultet, sve od zemlje, sve svojim rukama.

-Čuli smo da vozite i traktor?

Da, znam voziti traktor, a svekar me je učio voziti i kamion, ali nemam položenu C kategoriju.

-Jeste li kad vozili i kamion?

Pa jesam, ali samo ovdje po selu, probala sam da vidim kako je to. Zanimljivo je. Rekla sam, da sam muško bila bi vatrogasac ili u nekom sličnom zanimanju, samo da mogu pomagati.

-Neki su vam ovih dana preporučili da bi bilo najbolje da opet sjednete na traktor... valjda i da se odvezete na njemu odavde?

Neću ja nigdje odavde.

-Po svemu što smo od vas čuli, zapravo bi se moglo reći da ljudi već žive u miru. Ali, kad dođu godišnjice netko namjerno provocira govor mržnje i animozitete jer od njih živi...?

Imate takve slučajeve koji u određenom periodu eskaliraju. SNV je radio i bilten o govoru mržnje i iznova se bavimo tim. Zato bi voljela da se najesen i Milošević, i Pupovac, i Jeckov, i ja, bavimo stvarnim problemima, a ne da se uvijek moramo od nečega braniti, da moramo razmišljati o ovome i onome. Želim da nas se pusti da možemo raditi.

- SDSS je oduvijek u vladajućoj koaliciji, bilo desnoj ili lijevoj. Ipak za 25 godina ni osnovna pitanja infrastrukture povratnicima nisu riješena. Kako to, što kažete?

I sami znate ako ne podržavate većinu tek se onda, nažalost, ne možete nadati ničemu. Bilo bi normalno, ako postoji neki problem, nebitno je li kod Hrvata, Srba, Bošnjaka, idemo ga rješavati. A stvorila se takva atmosfera da jednostavno moraš biti uz vladajuće da bar nešto pokušaš promijeniti, da nešto pokušaš napraviti. Za primjer, mi ne bi riješili ovaj vodovod bez podrške Kluba zastupnika. Uz svu financijsku pomoć američke ambasade dođete u situaciju da dio vodovodne mreže treba rekonstrukciju, a nemate novca i nemate načina. I da nemate podrške saborskih zastupnika toga kluba, vi to ne bi mogli završiti. Tako je to od asfalta, pa nadalje. U zadnjem mandatu, preko Ureda za ljudska prava i prava nacionalnih manjina srpska zajednica je u Hrvatskoj dobila negdje oko 8 milijuna kuna na razini jedne godine kroz Operativni program za nacionalne manjine.

Od unutarnjeg uređenja društvenog doma u Kistanjama, dječjih igrališta u skradinskom zaleđu, slijedi uređenje bivše osnovne škole u Radučiću, vrtića u Biskupiji, vanjsko uređenje doma u Kistanjama i mnogih drugih sitnijih projekata o kojima se ne priča, to poprati portal Novosti i nitko drugi. Za jedinice lokalne samouprave osigurana su sredstva za asfaltiranje, pa se asfaltiralo u Kistanjama, Erveniku, Biskupiji, Skradinu, Civljanima, Kninu, svugdje se nešto radi. Obrti i OPG-ovi su kroz natječaje za područja naseljena nacionalnim manjinama povukli određena sredstva. Sve su to pozitivni primjeri, ali s druge strane ima još puno toga što još nije napravljeno.

-Nije li koalicija SDSS-HDZ svojevrsni politički oksimoron, jer je HDZ glavni kreator politike koja je dovela do ovakvog položaja srpske manjine u Hrvatskoj. To je njihova politika, oni su je osmislili i godinama provodili. Zar je to SDSS-u prihvatljivo?

Tvrda desnica je na ovim izborima ostala sa strane, marginalizirana, a HDZ, pretpostavljam i unutar sebe proživljava svojevrsno čišćenje i sada je pravi trenutak da se napravi nešto.

Anja Šimpraga (foto TRIS/G. Šimac)

-No, HDZ je i dalje benevolentan u odnosu na ustaške pozdrave Za dom spremni i njihovo korištenje u javnom prostoru?

Svi smo mogli pročitati da je Ustavni sud rekao da to nije u skladu sa hrvatskim Ustavom, međutim, neki i dalje to tretiraju kao prekršaj ...

-Neki sudovi to uopće ne sankcioniraju?

Tako je, ali ja stvarno mislim da tome u modernom, demokratskom, civiliziranom društvu nije mjesto, i bez obzira koliko tu živi nacionalnih manjina i da li je država jednonacionalna, nema veze, za tim stvarno nema nikakve potrebe. Neka vremena su prošla, i ostavimo napokon ustaše i četnike, i idemo naprijed.

-Vjerujete li da ćemo u doglednoj budućnosti živjeti u zdravom društvu, bez diskriminacije, mržnje, segregiranja ljudi, bez međunacionalnih antagonizama?

Pa ja vjerujem. Ja sam uvijek pozitivna i optimist. Da sam negativna osoba ne bi se trebala ni baviti ovim poslom. Za ovakav angažman treba netko tko to može izdržati i ja vjerujem da ću to moći. Nisam razmišljala o mjestu saborske zastupnice. Stvari su se tako posložile. Znaite, kad se kreiraju zastupničke liste, kako kod nas imate pravo na tri zastupnika, morate imati za njih i zamjenike, i prijedlog je da budem zamjena Miloševiću.. Boris će opet u Sabor, ja ostajem u županiji i uz njegovu pomoć i pomoć naših zastupnika, ćemo završavati i rješavati neke projekte, i tako je bilo do zadnjeg trenutka. I kad sam čula da bi Boris trebao biti potpredsjednik Vlade, samo sam rekla: Ajme meni, pa 'oću li ja onda u Sabor? Nije mi bilo baš svedjedno, neočekivano, ali onda se probudite i znate da morate ići putem koji je zacrtan. Zadatak nije lagan, ali problemi čekaju rješavanje. Dolaze bolji i vedriji dani.

-Kako ćete pomiriti funkciju zastupnice i dožupanice?

Dala sam ostavku na dužnost zamjenice župana.

-Tko će biti umjesto vas?

To se još ne zna. Da su u Sabor otišli kolege Darija Puljić ili Nikola Blažević, ne bi uopće trebalo provoditi izbore. Ali, kad je u pitanju manjinski zamjenik, Zakon kaže drugačije. Ukoliko budu potrebni izbori, onda ćemo morati predložiti kandidata. Trošak provođenja izbora nije malen, naročito u ovo doba pandemije.

-Medutim, u pripremi je reforma uprave i lokalne samouprave i govori se da će biti smanjen broj dužnosnika i ukinuta mjesta zamjenika načelnika, gradonačelnika, dožupana...?

Govori se o funkcionalnom spajanju i smanjenju broja dužnosnika. U gradovima s preko 35 tisuća stanovnika ostaje jedan zamjenik, kao i u županijama. Neće više biti dva zamjenika i plus tamo gdje se ostvaruje pravo zbog nacionalne pripadnosti, tu zamjenik ostaje. Možda i jeste previše tog aparata i to treba smanjiti, ali mi je žao zbog manjih općina jer, recimo, da Parčići pripadaju Kninu, ili da netko Smrdelje, Varivode, Radučić pripoji Kninu, vjerojatno bi se za sve ove godine koliko god se malo napravilo, učinilo još manje. Predaleko je iz Knina vidjeti Parčiče. Zato je dobro samo funkcionalno spajanje, a ne potpuno ukidanje da se opet ostavi tim ljudima da nešto mogu napraviti i završiti započete projekte. Iako o tome slijede u naredno vrijeme rasprave.

-U ovim bukovičkim selima poput vašeg, sve je manje ljudi iz godine u godinu. Ima li povratak po vama neku perspektivu. Da li ljudi, koji već 25 godina žive izvan svog zavičaja, još uopće razmišljaju o povratku?

Razmišljaju, a naročito kad dođu u 50-te godine života, još su zdravi, u snazi, još nešto mogu napraviti...

-I uhvati ih nostalgija.

Da. I ja imam nekoliko primjera, pa i ovdje gdje živim, računam kad neka baka ili djed umre, ta će se kuća zatvoriti. Međutim, i nije vam uvijek tako. Dođe unučad, blizu je more, što vam je 40-ak minuta vožnje, uređuju stare kuće, obnavljaju...

-To će postati njihove vikendice?

Pa, to ćemo još vidjeti.

Anja Šimpraga (foto TRIS/G. Šimac)